

- 2) Det af Intracom SA Hellenic Telecommunications & Electronic Industry fremsatte modkrav forkastes.
- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 289 af 23.11.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 14. april 2005

i sag C-341/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland (¹)

(Traktatbrud — direktiv 96/71/EF — udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser — virksomheder i byggebranchen — mindsteløn — sammenligning mellem den mindsteløn, som gælder i den medlemsstat, på hvis område en arbejdstager er udstationeret, og det vederlag, som en arbejdsgiver med hjemsted i en anden medlemsstat faktisk udbetaler — manglende medregning som en del af mindstelønnen af de samlede tillæg og supplerende ydelser, som udbetales af en arbejdsgiver med hjemsted i en anden medlemsstat)

(2005/C 143/04)

(Processprog: tysk)

I sag C-341/02, angående et traktatbrudssøgsmaal i henhold til artikel 226 EF, anlagt den 25. september 2002, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Sack og H. Kreppel) mod Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: W.-D. Plessing og A. Tiemann), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne A. Rosas (refererende dommer), K. Lenaerts, S. von Bahr og K. Schieman; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 14. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 3 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/71/EF af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser, idet tillæg og supple-

rende ydelser, som arbejdsgivere med hjemsted i andre medlemsstater betaler til deres arbejdstagere i byggebranchen, udstationeret til Tyskland, og som ikke ændrer forholdet mellem arbejdstagerens arbejdsydelse og det vederlag, som den pågældende modtager — med undtagelse af et fast tillæg, der gives til arbejdstagere i denne branche — ikke anerkendes som en del af mindstelønnen.

2. I øvrigt frifindes Forbundsrepublikken Tyskland.

3. Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 305 af 7.12.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Store Afdeling)

af 26. april 2005

i sag C-376/02, Stichting »Goed Wonen« mod Staatssecretaris van Financiën (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden) (¹)

(Omsætningsafgift — det fælles merværdiafgiftssystem — artikel 17 i sjette direktiv 77/388/EØF — fradrag for indgående afgift — ændring af den nationale lovgivning — tilbagevirkende kraft — princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet)

(2005/C 143/05)

(Processprog: nederlandsk)

I sag C-376/02, angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Hoge Raad der Nederlanden (Nederlandene) ved afgørelse af 18. oktober 2002, indgået til Domstolen den 21. oktober 2002, i sagen Stichting »Goed Wonen« mod Staatssecretaris van Financiën, har Domstolen (Store Afdeling), sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas (refererende dommer), R. Silva de Lapuerta og A. Borg Barthet, samt dommerne N. Colneric, S. von Bahr, J.N. Cunha Rodrigues, P. Küris, E. Juhász, G. Arestis og M. Ilešič; generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 26. april 2005 afsagt dom, hvis konklusion lyder således: